

om Befolkningens Mening, som Flertallet gør det. Det tror jeg dog, ikke er rigtig. Det er jo nemlig saa, at Mindretallets Stilling er den hidtidige Folketingsstilling, en Stilling, som har ligget for i en Række af Aar, og som har været saaledes udformet, at Vælgerne have haft Lejlighed til at sætte sig ind i den og orientere sig i, hvorledes Forholdene med denne Inddeling vilde blive, og for en stor Del ogsaa haft Lejlighed til at udtale sig om den. Vi have vel alle haft Lejlighed til at høre Meninger og Anskuelser derom, i Pressen, paa Møder og ved mange andre Lejligheder, og vi have i den Henseende ikke haft saa lidt Vejledning. Og det maa jo være absolut velkendt, at uagtet der har været mange spævendende Standpunkter gennem de Aar, hvori denne Sag har ligget for, har sikkert Befolkningen Tid efter anden ganske roligt og naturligt arbejdet sig hen imod at tro, at nu vidste man i alt Fald, hvor man havde Folketinget. Og naar man vidste det, vidste man, at den Sag i alt Fald ikke løstes paa et andet Grundlag end det, man havde gjort sig fortrolig med. Sympatien for den bestemte Maade og de bestemte Resultater, som ved denne Løsning vilde komme frem, kunde ganske vist være forskellig, og det har den ogsaa været, og det vil aldrig kunne være andet ved en Sag, der griber saa meget ind i alle mulige Forhold i Landet og bryder paa en Maade saa stærkt med det bestaaende, med de Forhold, man har vænnet sig til. Den Sag kan aldrig løses paa den Maade, at Anskuelserne om det rent praktiske og helbige ved denne øjeblikkelige Løsning tilfredsstiller alle. Det vil ikke kunne lade sig gøre, og derfor er det ikke saa underligt, at der kan være kommet forskellige Anskuelser frem. Men, som sagt, der er ikke Tvivl om, at den almindelige Vælgerbefolkning Tid efter anden har samlet sig om den ene Forventning: Løses det Spørgsmaal uden vor Medvirksomhed — thi skulle vi have en Grundlovsforandring, kan det jo kun blive med Vælgernes Medvirksomhed — men løses den uden vor Medvirksomhed, bliver det paa det Grundlag, som nu Folketinget har holdt os for Dje i en Række af Aar, og som vi Tid efter anden dog have søjet os saaledes ind under, at vi have sagt: Ja, det kan vel ikke være stort anderledes. Derfor mener jeg, at Mindretallet har større Berettigelse til at sige, at det gaar den naturlige Vej; thi det gaar kun den Vej at tilfredsstille de Krav, som naturligt kunne stilles fra Vælgernes Side, fordi de have Fortiden for sig. Den ærede Ordfører har derimod intet for sig i den

Henseende. Da et Forslag af omtrent samme Natur kom her ned til os i Fjor fra Landstinget, hvad gjorde saa Folketinget? Det puttede det ganske roligt i Udvalg, og vi saa ikke mere til det. Denne Fremgangsmaade maatte absolut paavirke Vælgerbefolkningen i Retning af, at det var Folketingets Mening ikke at ville have med den Sag at gøre paa det Grundlag og under de Former, men at Folketinget endnu stod ved, hvad det hidtil havde sagt: En bestemt, tydelig Opfyldelse af Grundloven, saa at man udfører dens Beslutninger, saaledes som de nu en Gang ere, til Punkt og Prikke. Det vare Vælgerne efter hele den Stilling berettigede til at mene, og det have de sikkert ogsaa ment. Og det er ikke alene saaledes, at man i al Almindelighed kan slutte, at det efter almindelige, naturlige og menneskelige Begreber maatte være saaledes, at man maatte stille sig paa den Maade ude blandt Vælgerne. Men der har jo allerede høvet sig Røster, der bestemt pege paa, at Forholdet er saaledes, som jeg har nævnt. Ved Begyndelsen af dette Møde anmeldte jo den højtærede Formand, at der var indbragt en Beslutning, en Resolution, som vi jo for øvrigt alle sammen kendte i Forvejen, og som blev vedtagen paa et stort offentligt Møde her i Rigsbyen i Søndags, og som bestemt udtalte sig imod den Løsning af Forholdet, som den ærede Ordfører vil gøre sig til Talsmand for. Jeg nævner ingen Tvivl om, hvorledes det vilde gaa, hvis man nu satte det Maskineri i Bevægelse Landet over at sammenkalde saadanne Møder, der skulde afgive Erklæring. Man kunde kalde det Protestmøder; og naar det ender med Protest, passer Navnet jo ganske godt, men jeg vilde ikke udæste Meningerne saa stærkt, at jeg paa Forhaand vilde kalde dem Forhandlingsmøder. Hvis man altsaa Landet over i alle Valgkredsjene, ja, jeg kunde gerne sige, hvis man vilde gaa saa smaat frem, i alle Kommuner, vilde gaa til lignende Møder om den Sag, har jeg den absolutte Tro, at saa vilde den samme Anskuelse, som gjorde sig gældende her i Rigsbyen i Søndags, blive den raadende. Ja, det ærede Medlem fra Årsens (Berntsen) ryster paa Hovedet. Jeg vil da foreslå det ærede Medlem at gøre en Prøve i den Henseende. (Berntsen: Det er for besværligt). Na, vi komme nok ud af det.

**Første Viceformand** (S. C. Christensen): Ærede Medlemmer maa ikke afbryde Taleren.